

3 lessen van een liftavontuur

'Mijn oma was er eigenlijk op tegen'

We liften niet meer zo vaak als vroeger, maar onder studentenverenigingen blijft deze voordelige manier van reizen geliefd. Zo organiseert Navigators Studentenvereniging Ede (NSEde) elke zomer een liftweekend. Wilfred Hermans lifte een stukje mee. "Ik zie de krantenkoppen al voor me: 'Journalist in harnas gestorven'."

Als een kudde jonge stieren die de vrijheid ruikt, hebben vijftig studenten zich op de vroege vrijdagmorgen bij station Ede-Wageningen verzameld. In een jolige stemming wachten ze op de bekendmaking van hun liftbestemming. Na het verlossende woord – Hamburg! – en het startsein stuift de groep uiteen, want wie het eerst aankomt, heeft de liftwedstrijd gewonnen. Alleen Gerco en Carmen – de twee met wie ik vandaag meega – doen het rustig aan. Het duo heeft geen liftervaring en doet vooral mee voor de lol. Niettemin zijn Gerco en Carmen goed voorbereid: tassen vol kartonnen bordjes, stiften en ANWB-kaarten. En een selfiestick, want er moet *gevolgd* worden.

Oranje shirt

We vertrekken met de bus – strikt geno-

men geen lift – naar de oprit van de A12, vanwaar het liftfestijn zal beginnen. Gerco (19), student Social Work: "Zodra we in Duitsland Nederlanders zien, laat ik m'n oranje shirt zien. Dat is mijn tactiek." Hij opent z'n jasje. "Ja ja, ik heb internet afge-
struind voor tips."

Drie kwartier later staan we nog muurvast

Wat journalistiekstudent Carmen (20) later tegen haar dochter zou zeggen als die wil liften? "Ik zou vragen: 'Hoe groot is de man die je meeneemt?' Mijn oma was er eigenlijk op tegen, maar ik heb er vertrouwen in, ik ben niet zo'n fragiel meisje."

Bovendien: Gerco stapt steeds als eerste in, en ik stap als eerste uit." Gerco heeft uitgezocht dat Hamburg hemelsbreed 400 kilometer ver is. "Auto's rijden gemiddeld honderd kilometer per uur, dus dat zou vier uur reistijd zijn. Knoop daar twee uurtjes aan vast en we zijn er binnen zes uur."

Goedheid van de mens

Nadat we slechts vijf minuten met een bordje 'Arnhem' op de A12-oprit hebben gestaan, stopt er een busje. Carmen, met de selfiestick in de lucht: "Yeah, onze eerste lift is een Volkswagenbusje!" De jonge veertiger achter het stuur heeft als student zelf gelift, totdat de ov-jaarkaart zijn intrede deed. "Ik neem regelmatig lifters mee. Zes weken geleden nog een bijna blinde mevrouw, heel stoer van haar."

Achter in het busje wordt Carmen met de minuut enthousiaster. "Ik ga dit echt vaker doen! Je ervaart iets van de goedheid van de mens, of zo. Super chill. En eigenlijk is het zonde van het geld om zelf te reizen." Bij het tankstation waar we worden afgezet, besluiten de NSEdenaren tankende automobilisten te vragen of ze richting Apeldoorn moeten. "Ik heb een bestelbusje, dus ik kan maar één persoon meenemen," zegt de één. Een ander biedt zijn aanhangwagen aan, "maar dan kom je wel in de krant". "Dat komen we sowieso, in EO Visie!" riposteert Carmen. We hopen dat lifte bij de oprit staan meer oplevert, dus hup, liftbordjes en duimen omhoog. Sommige automobilisten kijken ons aan met een 'ik vind jou ook een toffe peer'-blik om daarna stug door te rijden. Anderen doen alsof hun neus bloedt, iets wat ontegenzeggelijk tot de mogelijkheden behoort. Drie kwartier later staan we nog muurvast, maar Carmen en Gerco blijven wonderbaarlijk positief. Om de tijd te doden, vraagt Gerco: "Heb je dat liftfilm-pje over een blondine en een Marokkaan gezien? Het blondje wordt gelijk meegenomen, die Marokkaan pas na tweehonderd auto's." We overwegen een kleurspoeling voor Carmen, maar bij gebrek aan een kapsalon in de omgeving houden we de duim nog even omhoog.

In harnas gestorven

Eindelijk stopt een Daihatsu 'Koekblik'

Cuore. We stappen in bij twee stoere, vriendelijke kerels. Ze kennen elkaar van het boksen en werken nu beiden in de psychiatrie. "Jullie zagen er zo schattig uit, en we hebben vroeger zelf veel gelift; Rome, Parijs, Berlijn. Zo kunnen we iets terugdoen." Het koekblik trekt met vijf man en twee backpacks een stuk langzamer op, maar de bestuurder weet zijn wagen toch met 140 kilometer per uur door het verkeer te manoeuvreren.

Het koekblik trekt met vijf man en twee backpacks een stuk langzamer op

Vlak voor Apeldoorn zetten de boksers ons bij een benzinstation af, terwijl ze zelf koers zetten naar een dagje sauna. Ook hier vragen Gerco en Carmen talloze automobilisten vergeefs om een lift. Gerco, na de zoveelste deksel op de neus: "Als bijbaantje verkoop ik zonnepanelen huis-aan-huis, dus ik ben wel wat gewend." Eindelijk wenkt een vrachtwagenchauffeur die over Hamburg komt dat er twee mensen naast hem passen. Omdat ik nog terug moet liften, neem ik hier afscheid van het vrolijke duo. Terwijl ik hen nauwif, besef ik opeens dat ik voor de route terug aan de

verkeerde kant van de snelweg sta. Ik overweeg mijn opties. Optie één: nóg een lift zoeken om me naar een snelwegovergang te brengen om dán weer een lift terug te vinden. Optie twee: oversteken naar het tankstation aan de overkant. Ik zie dat er geen voetpad naar de eerstvolgende overgang loopt, dus ik kies voor optie twee. Terwijl ik langs het voorbijrazende verkeer sta, klopt mijn hart voelbaar in m'n keel. Ik zie de krantenkoppen al voor me: 'Journalist in harnas gestorven'. 'Reporter eindigt op motorkap'. Na luttele minuten is er ruimte voor een sprint naar de berm. Een auto toert, maar de eerste hobbel is genomen! Al snel blijkt er een gaatje voor het tweede sprintje: missie volbracht.

Vluchtelingen

Op de parkeerplaats lijkt niemand bereid een journalist die zojuist zijn leven in de waagschaal legde, mee te nemen. Even voel ik een fractie van wat vluchtelingen kunnen voelen: wat het is om afhankelijk te zijn van anderen welwillendheid. Dan komt uit het niets een megatruck sissend voor mijn neus tot stilstand. De vrolijke chauffeur heeft zojuist koelcellen in Münster gelost en komt langs mijn woonplaats.

Al met al heeft een paar uur liften mij drie lessen geleerd. Eén: truckers zijn toffe peren. Twee: boksers met tatoeages ook, en drie: liften is een goede oefening in afhankelijkheid.